

ŠALCERNIS

Dzūkijos nacionalinio parko ir Čepkelių valstybinio gamtinio rezervato direkcija

Nr. 98 2016 m. Birželis

„Kai ką jums papasakosiu, o kai ką tik sau pasiliksiu“

Tai ne tik mūsų tautos išmintis. Azijoje to slaptumo dar daugiau nei Europoje. Panašiai yra kalbėjęs ir garsus Kanados rašytojas Pilkoji Pelėda: kai ką papasakosiu, o kai ką nutylėsiu. Prisiminkime dar vieną gražų pamokymą: jei nori rasti lobį, pirmiausia užkask jį. Paslėpti tikrą lobį yra smagu: niekas nežino, o tu žinai. Ir tai nėra godumas. Kokia ten nauda, jei keičiantis pinigams užkasi stiklainį monetų. Kasti reikia giliai. (Džūkai sako: „Cyki kiaulė giliai šaknį užknisa.“) Ir tada ta vieta tikrai darysis paslaptinga. Šitaip ir apie ekskursijų vadovą galima pasakyti: jei kiekvienai svečių grupei jis vis kitaip aiškina apie tą patį gamtos ar kultūros paminklą, tai gali būti, kad ko nors visai nepasakoja, pasilieka sau. Kada nors gal papasakos. Garsusis Usūrio krašto aborigenas Dersu Uzala tik prieš mirtį Vladimirui Arsenjevui papasakojo apie slaptą ženšenio plantaciją Sichote – Alinio kalnuose. Tas pasakojimas tapo legenda. Ir tik todėl, kad stebuklingas ženšenio lobis ilgai buvo vieno žmogaus paslaptis. To lobiaus niekas nesurado, bet visi žinojo, kad Dersu Uzala negalėjo pameluoti. Tas lobis ir dabar tebėra... O ar bus labai netikėta, jei pasakysime, kad netoli Skroblaus, tarp Margionių ir Dubininko, yra tokia pašlaitė, kur penkių arų plotelyje žaliuoja šešios Lietuvos raudonosios knygos rūšys? Ieškokime. Tik žinokime, kad nė vienas naujoviškas apžvalgos bokštas šito lobiaus nepadės rasti.

Šį pavasarį, per Jurgines, Dzūkijos nacionalinis parkas mini 25 – erių metų jubiliejų. Kiek daug per prabėgusius metus svečių sutikta, kiek tikrų atsitikimų ir legendų jiems papasakota. Laukiame geranoriškų ir smalsių keliautojų. Dialogas visada geriau nei monologas.

Švenčiant keturių Nacionalinių parkų 25 – metų Vilniuje Nacionaliniame lankytojų centre dalyvavo gražus būrelis ir Dzūkijos nacionalinio parko darbuotojų, kuriems buvo padėkota už ilgametį darbą.

Brolių ČERNIAUSKŲ nuotraukos

Labai acimenu Pagarendų

(Apie Pagarendą, apie didžiulę 1964 m. sausrą ir apie gaisrą Musteikoje pasakoja musteikiškė **Ona TAMULEVIČIENĖ – GRIGAITĖ**, gim 1940 m.)

...Turu keturiolika krikšto vaikų, tai kap Pagarendon ana tai vienų krikščinau, tai kitų, tai gudė sako – kiba ty Musteikon nėra daugiau žmonių... Aš ty labai pirma ajau miškų sodzyc, aš labai daug miškų isodzinus, ir daigynai buvo, tai ajom ty, ravėjom, ir gulėjom Pagarendon. Tokia Zina buvo, Česiko Zina, gudelė, jy labai gražiai giedojo, tai jy mum būdavo muzikų dar pasamdo, tai graina, ainam šokc. To samagono turėjo, tai vienas nusveda, vienų kumpanijų nusveda, pavaišina, dar išgerc duoda, tai kitų, ir paskui šokam in katrai parai, smagu buvo... Ir Gorodiščion buvau, ir ty tokia Mania buvo, Kosciavičiaus, ty miškan jis gyveno tas Kosciavičius, už Pagarendos, tai pas mus jieį ataidzinėjo...

Panebažis, pas Panebažį sodzinom, jis buvo Pagarendos girinykas, dar vienus metus kasėm būlbes pas Panebažį, penkiosa kasėm Musteikos... Ir Sergiejus smalon dyrbo, buvo labai bajavas žmogus, tai pas jį talkos buvo, tai kasėm Pagarendon, visur buvau talkosa, visur, nu buvo būlbių... O ty kas buvo: Rižikas ir Stasikas buvo, Alioška, nu ir Sergiejus, Panebažis irgi gyveno, ir dar va iš Ašašnykų tas gyveno Kazicyno Antanas, buvo aiguliu, ir Zamieno Jonas gyveno, nu ir dar Adomas tas Matušyno...

Acimenu, kap va degė Kazabuliuosa tadu per Onų. Tai žinau, kad mes parajom iš Gegucių salos,

Ona Tamulevičienė – Grigaitė švenčiant 70 - ties metų jubiliejų.

ty daigynas buvo, tai mes dar tas pavėsines darėm, nu beržėlius kirtom ir kaišėm daigynuosa, kad neišdegyt karščis. Labai karšta buvo tadu, ir parajom, vakari jau ca va usidegė. Aštuoni tadu pastatai, ir mūs svirnelis labai gražus va už tvarto, kap rozas kur šitoj pašuopė...

Nu labai karščis buvo, acimenu nesakė (negalėjo – red.) nei an žamės, svilino kojas, ir tadu Jievuškė, va Birulės mama, kūrino an kiemo, ugnį kūrino, virė gal kiaulėm, kap pirma kiaulių turėjo. O ca Makorų kluonas buvo an kalnėlio, nu va netoli jų ir kibirkšė inėj kluonan. Šieno buvo, usidegė, ir va nakadu (stai-giai) nuvejo. Ignoto Julijonas dar tokis dziedas buvo, nu Mačiai gyveno, tai sudegė ir arklys, ir karvė gal, visa. Va ca Ignoto nauja pirkia buvo istacyta, biblioteka buvo, tai knygų kiek buvo, tai vėjas nešojo... O jau ca va stovėj mūs kluonas, dar ty svirnas buvo

Vincalių. Tai buvo rūdžinė mano, paklotių turėjau daug, tai upėn buvo invylgy ir klojo anta stogo, kad neusidegt, nu tai dar mūs apsaugojo ca žmonės... Dar žinau, tadu biblioteka buvo, tokia Marytė Čiurlionytė buvo, va pas Prano Vitų tan galan gyveno. Tai ca dyrbo bibliotekon šiton, nu tai knygų buvo, viso, tai ka(p) usidegė, tai vėjas kap duoda, tai an Marucio. Tokia Mikalia buvo ir ty pirkaitė buvo, tai nat ty nunešė, tai gerai, kad apžūrėjo ir užgesino...

Užrašė **Romas NORKŪNAS**
Rūtos AVERKIENĖS nuotraukos

Nuotrauka atminčiai. Ona Tamulevičienė – Grigaitė su Migle ir Žymantu Averkais prie savo audimo staklių.

Apie laukinius hiacintus ir apie išmestą gandriuką

Pasakoja **Jonas ŠVENTORAITIS** iš Žeimių

Išmetė gandriuką šią vasarą iš lizdo gandrai, ir mes užauginom. Mes parvažiuojam, žiūrim, kad galvukė kyšo iš žolių, netoli lizdo, gyvas, sveikas. Aš atsinešiau, paskambinau į Kauną ir paklausiau, kaip šert. Nu, sako, duokit katinų guliašo. Nupirkom to guliašo – kaip meška ryja, nu jau toks sparniukuose juodavo vos – vos, jau paaugęs. Ir užauginom. Anuos du jie pasiliko, matyt, maisto mažai, sausra buvo, ir patys jie, tėvai, sudžiūvo, nu ir paskui išmetė vaikus negyvus... O šitas užaugo. Aš karves vedu – jisai su manim skrenda. Aš jam padėjau kelis šakalius prie tvarto, tai jis ten lizdą pasidarė, neša pagalius, jau sakau, žiemos, bet ne, sykį pakilo pakilo ir paskutinį kartą tematė. Sunku buvo jį prišert, po porą kilogramų kasdien reikia. Faršas, žuvis, paukštiena, ir kaip jis su tuo savo snapu išrenka, kas jam reikia. Aš jam sumuštinį padarau, mėsa, batonas, tai jis mėsą nuima, o batoną numeta... Kaip sulyso seni gandrai, tai tokie maži paukštukai pasidarė, nu ir jie, būdavo duoda duoda po laukus, ką jie ras, upelio čia nėra nei tvenkinio. O tas gandriukas labai prisirišo, vos tik išeinu, jis mane vejasi, šnypščia – duok jau jam ką nors.

Užrašė **Henrikas GUDAVIČIUS**,
2015 m., rugsėjis

Pasakoja **Bronė ŠVENTORAITIENĖ** iš Žeimių

Merkinės muziejui padovanojau skerdžiaus triūbą ir tokį medinį didelį samtį, labai senas samtis, išskobtas, mes tais pirmaisiais metais buvom tokie patriotai, tai atidavėm, o Pilnų namų bendruomenei padovanojom du avilius... Bet man dabar labiausiai gaila, kad mes neėmėm galvon, ką mums apie senovę tėvelis pasakojo, tada atrodė nesvarbu, o kaip dabar norėčiau paklaust ir pasiklausyt... Šita griova, kur jūs sakot Rakščioji griova, tai mes vadindavom Švento Jono upeliu. Ir nesakydavom – Ulioko Ravas, ten buvo Didžgriovė. Tas Sadauskas atėjo su dviem sūnumis į Žeimius, nu gal jis ir buvo uliokas, bet prieš tai kaimo žmonės sakydavo paprasčiausiai Grova, kad nelaužyt liežuvio. O Sadauskas turėjo priežodį *uliok*, tai nuo tada ir – Ulioko ravas. O Graužo ravas tai nuo pravardės. Amšiejaus pravardė buvo Graužas.

Aš dar labai gerai prisimenu, kaip mes eidavom į mokyklą per pievas, jos nebuvo nusaustos, tai aš atsimenu, kad augo laukiniai „hiacintai“, tokie mėlynai žydėdavo, visa pieva mėlynavo nuo tų „hiacintų“, ir toks aitrus kvapas, neįsivaizduojat, aš ir dabar atsimenu tą kvapą, rodos, galėčiau atkurti. Ten Večkiai, Rudžiai, ten Rudžio ravas, tokios obelys sulaukėjusios, kokios ten pievos buvo, oi, oi...

Mokykla buvo pas Kranciuką... Vyresni vaikai dar sakydavo, kad jeigu eisit pro Cecervinę, tai matysit – gaidukas išlekia, ir kad gieda, kad gieda. Tai gal todėl, kad žydas buvo dvarininkas. Arba sako: vožukas išlekia iš to dvaro, o jei nori pagaut – dingsta. Atsiranda ir dingsta.

Užrašė **Dalia BLAŽULIONYTĖ**,
Henrikas GUDAVIČIUS, **Romas NORKŪNAS**, 2012 m., liepa

Druskininkų kaime. Brolių ČERNIAUSKŲ nuotrauka

Apie boikėlas ir bačkėlas

Pasakoja **Stasys PLUTULEVIČIUS**,
gim. 1932 m., Mardasavo k.

...Daryt galiu, sugebu, nu kad nereikia jau, dugnų dar kur kam tai dar vis pastaiko kad reikia. Ir tėvelis darė, ir aš. Daugiausia ką darė? Darėme daugiausia šitas sviestu mušč, boikėlas, va šitas darėm, tai buvo jau kaimi visi gi cia, kaimas buvo didelis ir čia tų karvių laikė, tai va darėm daugiausia šitas boikėlas. Nu ceberkai cie irgi reikėjo daryc, gyvuliam šert reikėjo, paskum jau perėjo dėžes, kalė iš lentų, jau nereikėjo to. Džieskos ot duonai kept buvo, duonkubiliai ciej irgi, dar pas mani yra, dar aš turu nuo senų laikų.

Tais laikais reikėj skaldyt jir tašinėt, dabar ot tai jau nereikia, išpjauni jei reikia kam, bet kad jau niekas čia tų karvių nelaiko pas mus. Boikėlės alksnio geriausia buvo, jis nei smalos, nieko, kvapo jokio neturėjo ir apsidyrbo geriausia alksnis, juodalksnis šitas. Nu isiskaldo, paimi, kad nebūt šakų, isiskaldo, isiskaldo, skaldymas jis ty gražus nebūna, nu bet isitašo, su kirviu isitašo, iš didumo padarai, paskiau turi apdyrbt, o, šitas nostrūgas naudojamas buvo. Laistuvai tai sulaist šitom – klepkom, nu tos klepkos reiškia juostelės, iš kurių tu darai, klepkos. Būtinai laistuvų, va tokiu būdu laistuvai padedamas

Stasys Plutulevičius – vienas ryškiausių Merkinės apylinkių kryždirbių. Meistras medžiagą kryžiams išsipjauna savo sukonstruotomis staklėmis: ne šiaip šešių metrų ilgio rąstą supjauna, bet storą pušį nesunkiai susipjauna į sienojų ar kryžių.

(ašmenimis į viršų), ir jį ot biškį tokiu kampu imi, o, ir aini, vo, vo šitep, ir jos tadu kap susideda vat šitep va, kampu nuimtos tokį apvalumą ir daro, ir aina va. Iskelc, nu žinot, ty pagal rieves neišeis, ty nuskyla, o juodalksnis jis bendrai neskyla jau tep, kad labai kap pušis tiksliai nuskilt, bet su kirviu apsidyrba ir viskas. O dabar sakau, jau aš jų daug darydavau, tai kiek darydavau čia tų boikėlių, tai aš pjaunu an kreizo, o suleidimas vis viena cik šitas, kitap negalima. Va toj kad dar gi jį in viršų siauresnė, an apačių platesnė,

Už Stasio sodybos tvoros – daugiau kaip 90 paties meistro pasigamtintų avilių. Ir visuose bitės dūzgia. Brolių ČERNIAUSKŲ nuotraukos

su kreizu išpjauni tiesiai, a paskui reiškia su šituom laistuvu, iš didumo pačio tai paimi su abliarku, ir biškį kampu, jir, reiškia, kadu sulaizdinėji jas, va pagal šitų pacį cyrkelį turi apsiskaičiuoc, vo, tas kampas turi sucikc pagal šitų cyrkelį...

Papasakoc daug ką galiu labai, iš aglės gerai irgi, irgi gerai, bet aglės tai daugiausia šituos ceberkus darėm, eglinius jau, pušinis labai sunkus jau, aglė yra langvesnė, tai ceberkai. Ažuolo, ažuolinė turėjo būc dzieška. Šito aš nedariau tos bačkos, ty nieko ypatyngo, tas pac, darbas tas pac yra, bet man daryt jos nestaikė, čia dar buvo, dar tėvelio jų pridarytų. Nu čia ne vien iš Mardasavo, čia ir iš aplinkinių žmonių, čia buvo šitan kampan tuo momentu dar, kol aš buvau mažas, tai čia šitas stalius buvo vienas tiktai tėvas mano, Adolfas, jo gimimo metai 1898, o mirė 1968. Ne senas dar ir mirė, vietinis, čia gimis, čia augis, kab ir aš, va... Bačkos kopūstam, nu o paskum, žinot, čia kap pradėj samagonų varyt žmonės, tai paskiau pradėjo bačkas daryc ir samagonščikam šitiem, ir šiciem reikėj bačkų šitų. Nu smetoniniais laikais aš nepamenu, kad būt vary kas, ca nebuvo to, čia atėjo iš tos pusės (Merkiu ėjo valstybinė siena tarp Lietuvos ir Lenkijos, Mardasavo kaimo dalis buvo Lietuvoje /minima straipsnyje/, kita – Lenkijoje), pas mus dar nebuvo supratimo jokio, kas cia samagonas yra, net nežnojo niekas, čiagi rubežius buvo.

Kalbino **Romas NORKŪNAS**, 2016 m.

Visas staklynas pas meistrą nors ir savadarbis, bet jau naujoviškas, elektra varomas, tačiau Stasys saugo ir senuosius savo tėvo įrankius.

Senieji meistrai labai saugojo savo įrankius. Patys juos ir galąsdavo, o aštrumą išbandydavo skusdami ant rankos plaukus.

Pjuvenos iš dirbtuvių bus panaudotos pakratams vištoms ir kalakutams, kurias augina dukra, nors dar pernai meistras turėjo dvi karves ir du prieauglius. Brolių ČERNIAUSKŲ nuotrauka

Legendos dvelksmas prie Karalšulinio

Tą dvelksmą ši syki labiausiai išryškino paprastas lietus. Nedidelio lietaus pilna giria, ir nuo kiekvieno medžio, nuo kiekvienos šakos vis kapsi nedideli lašeliai. Tas lapsėjimas veikia užburiančiai, ypač uždyrus galvą į viršūnę milžiniškos dravės, metro skersmens ir apie 15 metrų aukščio dar žaliuojančios pušies su kažkada išskobta dreve bitėms, šis medis yra pakeliui į Karalšulinį, dar nepriejus taip vadinamo Kodžių brado. Ir į ažuolus žiūrint tas pats jausmas kyla, tokie maži vandens lašeliai byra nuo milžinų... Galbūt nuo to Brado ir prasidėjo šios girios paslaptis, kurios dar nesijautė kovo 11 dieną važiuojant mašina miškovežių sugadintais keliais.

Karaliaus šulinys yra netoli Pagarendos. Kaimas išnykęs, tačiau keliukai link kaimo yra išlikę, nors jais dabar vaikšto daugiausia miško gyvū-

Kovo 11 - oji prie Karaliaus šulinio.

nai. Ypač daug šernų. Kažkur tūno villkai, stirnos ir briedžiai. Labai gražų briedžio paliktą ženklą suradome prie pat Karalšulinio. Galbūt taip jisai pasižymėjo savo teritoriją, o galbūt skanavo sakingos eglės karnos. Kai atšils, čia labai pakvips eglės sakais, kurių aromatas yra nesulyginamas su jokiais kitais. Ir naudos jie turi, nes sodininkai eglės sakų, kartu su taukais ir degutu deda į sodininko tepalą.

Užklydęs į šią vietą koks nors poetas ar romantikas tuoj pat suklustų, kam yra reikalingi du „Karaliaus šuliniai“. Bet čia jau šių dienų istorija, ją kuriame kiekvienas savaip. Tačiau legenda yra viena, ji kalba apie kažkada šiose giriose medžiojusį karalių: „Sustok akimirkai, praeivi, ir paklausyk, ką bočiai seka ainiams! / Seniai, seniai, su didele palyda, / su sakalais, skalikais karalius čia atklydo...“ Ypač pamėgęs šią vietą buvo apie 1970 - uosius Katros girininkijos girininku dirbęs Antanas Dzevočka. Tai jo sueiliuota legenda sukūrė paminklą šiai vietai. Žvelgiant į nuotrauką, kuri yra 1998 metų „Mūsų krašto“ žurnalo 138 puslapyje, galima įsivaizduoti, jog tai taip pat buvo žmogus romantikas.

O Virgilijaus Moncevičiaus bitynas taip pat buvo čia pat. Tenai nuėjus iš karto matosi dar visai nedidelių liepų guotai. Šis kantruolis Čepkelių rezervato entomologas – gamtininkas taip pat galėtų būti pavyzdys kiekvienam, kuris nori kažką padaryti iš širdies. O taip galima tik tuomet, kai iš tiesų pamilsti kokį nors gamtos kampelį, ir solidi gamtosauga čia taip pat nusileidžia, nes prieš tikrą meilę gamtai yra visi lygūs.

Romas NORKŪNAS
Autoriaus nuotraukos

Briedžio „pažymėtas“ medis.

Turi jaustis kas tai babkon

Pasakoja **Juzė ČESNULEVIČIENĖ**
iš Marcinkonių, gim. 1929 m.

...Supyliau cukrų, druskų, baltymus atskirai išpyliau, paskui trynukus išplaksiu, sviestukų išlaidau, tadu aliejų pylsiu ir tadu sodo šaukštelį, ir gerai išplaksiu, – ir viskas bus. An dviejų skarvadų, tai imu gerų litrį rūgštaus pieno ir grietinės, kap turu, dabar pusė to, pusė to dėjau, ir tadu pusantros stiklinės cukro, svarbu gerai išplakt, o myltų dedu pagal tirštumą, žiūrau, plaku ir žiūrau, plaku ir dedu... Aš tokį salsteri darau, man pacinka babka, kad būt riebesnė, kad būt girdėc visko, o kartais babka būna, kad ty nieko negirdėc, nieko nesuprantu, bo ty niekas nesjaucia, turi jaustis kas tai babkon... Ana, an dzereviankos užpylta, tokios šaknelės trumpos, susriety, jos geltonai žydzi, maži lapukai, o kap iškasi, tai šaknukė, va, tokia, ale vo – gėrimas. Atnešu parodysiu, ot gardus, ot sveikas. (Kalbama apie miškinės sidabražolės šaknis – red.)

Senovėj, Linula, vaikelį, visai paprastai kepė, aš acimenu, mano motulė kepė. Jau sviestų kap padaro, tai labai maslionkos būna geros, tai maslionkuose babka gardzi. Tai žinai gi, anksčiau nei to cukro tiek buvo, nei nieko, tai sacharino dėdavo ir šitų darželinių kvepiančių mėtų, tai dar aš mislinu pamėgyc. Sutrina drabnai ir indeda, tai, būdavo,

kai valgai, tokis kvapas mėtų gardus. Tai, būdavo kokios krikštynos, ar jau ty kokis balius, tai motulė iškepa tų babkų, ai gardzi būdavo. Mano labai gera buvo bobutė, labai viskų mokėjo, ir tokia buvo prikilna, ji mus visus vaikus užaugino ir mokino visokių gerų darbų... Ot, buvo gera bobutė, kiek giesmelių ir visokių atsitikimų man porydavo, dar maža buvau. O ji kap numirė, aš da maža buvau, o verkiau žodžiais, ot, vaikelį, turėjau patraukimų in verkimus, in dainas, in viskų, oi, Dieve mano...

Anksčiau nebuvo kokių prismokų, paprastai kepdavo. Labai sėjo tėvulis daug grikių, – kaip menkos žamės, tai grikliai auga. Tai ir blynus grikių kepė, ir košį grikinį, ir buzų darė, daugiausia iš grikių ir valgė. Užverda vanduo, maišai tuos grikinius myltus, ir būna tokia ciršta, pienu prabalto – ir valgai, skani. Kai einam rugių pjaut, tai nešamės rūgštaus pieno ir nešamės maišelin grikinių myltų, tai tadu uzbonan insipilam tų myltų, o jei da cukro, tai gardumas tos buzos. Neplikyti, ne, išplaki, išplaki tų buzų ir su duoneli pavalgom, ir pjaunam rugius, ir buvo gardu, ir gerai... Pusę valandos grikinė babka kepa. Juos gi, grikius, ir žalius valgo, gi rūgštan pienu buzaitį suplaki ir valgai. Kai rugius pjauna, tai tik šitaip visi ir valgo. Ir visi sveiki buvo...

Užrašė **Lina ČERNIAUSKIENĖ**, Marcinkonys, 2011 m.

Juzė Česnulevičienė (centre) po koncerto prie Merkinės piliakalnio. Brolių ČERNIAUSKŲ nuotrauka

Šventė Marcinkonyse

Balandžio 22 –ąją Dzūkijos nacionalinio parko 25 – metis buvo švenčiamas Marcinkonyse. Pasveikinti ir pasidžiaugti Parko jubiliejumi rinkosi artimiausi bendradarbiai, kaimynai iš gretimų saugomų teritorijų, Varėnos r. savivaldybės bei svečiai iš Vilniaus, Žemaitijos ir Lenkijos (Vygrių ir Biebro nacionalinių parkų).

Miškininkas, aplinkosaugininkas dr. Imantas Lazdinis (vienas iš nacionalinio parko kūrėjų), pasidžiaugė, kad iki šiol Parke dirba jo pakviesti žmonės, ir sakė, jog pradžia buvo įdomiausia, nes buvo daug laisvės ir kūrybos. Priminė pirmąjį parko direktorių Joną Karaluką,

Parką sveikina kolegos iš Lenkijos, o jiems vertėjauja dr. Mindaugas Lapelė

Dr. Imantas Lazdinis

Zervynose gyvenusį rašytoją Juozą Aputį, kurį reikėjo gelbėti nuo nemalonumų, kai pastarasis „savavališkai“ išgelbėjo gandrą Ulos slėnyje, ar Henriką Gudavičių, už improvizuotus gamtotvarkinius darbus. „Su tokia komanda buvo galima ir į kalnus eiti“, – sakė buvęs Parko direktorius, o vėliau Aplinkos apsaugos ministras dr. Imantas Lazdinis.

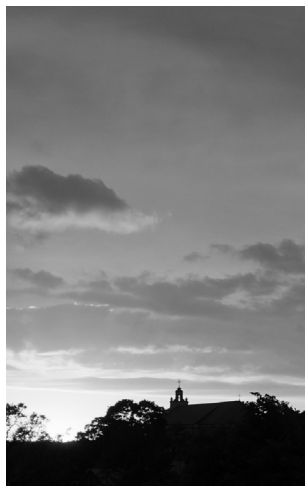
Parko direktorius Eimutis Gudelevičius įteikė padėkas dideliame būriui Parko darbuotojų už nuoširdų darbą Dzūkijos nacionaliniame parke.

Brolių ČERNIAUSKŲ nuotraukos

VISAIS metų laikais graži yra dzūkų šilų ir panemunių gamta.
Dzūkijoje dar gyvuoja senoviniai kaimai, senieji amatai ir verslai.
Mūsų darbuotojai Jums padės suprasti svarbiausią
Dainavos krašto savybę – etnokultūra gyva gali būti tik tada,
kai senolio poringei pritaria čia pat almantis šaltinis.
Brangusis lankytojai, atvykęs į šį kraštą, gerbk ir tausok jo taurų grožį.

Išsamią informaciją apie Dzūkijos nacionalinį parką ir Čepkelių valstybinį gamtinį rezervatą visi svečiai gali sužinoti lankytojų centruose:
Marcinkonyse: Miškininkų g. 61, Marcinkonys, LT - 65303, Varėnos r., tel. 8 310 44466, 8 672 46388 elektroninis paštas: info@dzukijosparkas.lt

Merkinėje: Vilniaus g. 3, Merkinė, LT - 65334, Varėnos r., tel. 8 310 57245, 8 672 46275
Elektroninis paštas: merkine@dzukijosparkas.lt
„Šalčinį“ rasite ir interneto tinklalapyje www.cepkeliai-dzukija.lt

ŠALČINIS

Adresas: Vilniaus g. 3,
Merkinė, LT - 65334, Varėnos r.
Tiražas 1500 egz.

Red kolegija: H. GUDAVIČIUS,
A. ČERNIAUSKAS, M. LAPELĖ,
R. NORKŪNAS, E. DROBELIS,
Maketuotojas: V. ČERNIAUSKAS

Spausdino UAB „Albagrafija“
Pulko g. 96, LT - 62133, Alytus
Tel. 8 315 74140
El. p. alba@infoseka.lt

ISSN 2351-6267